

Bir baba DÖRT kere ölür

'Yükte hafif pahada ağır kitapların sahibi' Orçun Türkay, baba oğul ilişkisinin derinliklerine davet ediyor okuru 'Tunç Bey' adlı yeni anlatısında

İrfan ÖNER

Orçun Türkay ismini yaptığı çevirilerinden olduğu kadar yazdığı öykülerden de hatırlayanlar olacaktır: "Peri Masalları", "Zavallı", "Belkis, Cevat ve Ne İdügü Belirsizler", "Dans Ediyor Bir Hane"... Yazdığı kitapların hepsi tıkız metinler Türkay'ın.

Kelimenin kıymetini bilen, gücünü de tam olarak bundan alan kitapların yazarı Türkay. Kendisine 'yükte hafif pahada ağır kitapların sahibi' denmesinin nedeni de kelimelere duyduğu, az önce dile getirmeye çalıştığım, saygından kaynaklı. Hacimleri küçük olsa da yüklendiği anlamlar ve o küçük dünyalara sağdırdığı geniş evrenlerle Orçun Türkay edebiyatımızın yüz akı olmayı sürdürüyor.

Yeni kitabı "Tunç Bey"le de bu nitelikli halkaya bir yenisini ekliyor. "Tunç Bey" in bir başka özelliği ise Türkay'ın kitabında, yitirilen babanın izini sürmesi. Bu bağlamda Orçun Türkay külliyyatında nitelikli olduğu kadar özel bir yere de sahip olsa gerek.

Dokunuşlarla hatırlamak

Babayla ilişkileri konu alan metinler hep bir sıkışmışlığın yansıması olarak gelir karşımıza. Nedeni; baba ile kurulan ilişkinin boyutları da sıkışmışlığı imlemesi çoğu zaman...

Sevdiğini bilirsin ama sevdiğini göstermekte zorlanır baba, kızdığını da bilirsin ama nasıl kızacağını çoğu zaman kestiremezsin. Bu arada kalmışlık baba ile kurulan ilişkinin anlarını vurgulamada önemli bir

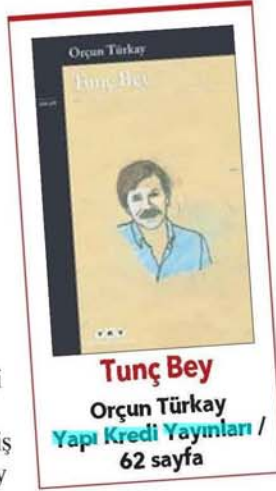
kavşak olarak çıkar karşımıza. Orçun Türkay'da ise tamamıyla bir hatırlama refleksi üzerine kuruluyor bu ilişki.

Bu hatırlamanın ilk durağını ise anlatıcının, babası ölmeden önce eline dört kez dokunması gerçekleştiriyor: "Elime dört kez vurdu. Bir bizim olduğumuz yeşil olduğumuz odada, sol eliyle sağ elime. Bir bizim yeşil olduğumuz odada, 'ben Tarzan'ım ormanlar kralı' dedikten sonra, sol eliyle sağ elime, şimdi kendi göbeğime vurup anımsamaya çalışıyorum da sanırım dört kez vurdu."

Babanın son vedasındaki dört kez dokunuşu metnin matematiğini de belirliyor aynı zamanda. Bu dokunuşlar doğrultusunda metin bölümlere ayrılırken her dokunuş bir başka dokunuşun tetikleyicisi olduğu gibi bir başka hatıranın, hatırlayışın da önünü açıyor. Anlatıcı ve babasının gittikleri ilk maç, film, baba-oğul ilişkilerindeki küskünlük ve kırgınlıklar, yeniden barışmalar, merak edişler, çatışmalar... Sadece baba-oğul ilişkilerini değil Tunç Bey'in kendisini ve etrafıyla ilişkilerini de görüyoruz bu dokunuşlarda; eşi dostuyla nasıl vakit geçirdiği, onlarla uğraşmaları, hobileri, huyu suyu ve kendi ebeveyniyle ilişkisi...

Buna bakarak bir portre Orçun Türkay'ın "Tunç Bey"i. Fakat diğer yandan bir baba oğul

ilişkisini dokunuş dokunuş hatırlatması açısından da birçok baba oğul ilişkisinin de derinlerine inebilme başarısını gösteriyor.

BİR CÜMLE

Tunç Bey'in kalbi durdu, yarım saat uğraştık... Başınız sağ olsun.